

Det ny Europa.

Tilnærmelser og Modsatninger.

Af Knud Korst.

De industrielle Forbindelser, der er etableret paa Kontinentet er naturligvis saare langt fra at være altopfattende; men dels fordi de berører overordentlig vigtige Produkter (Jern, Kalk, Kemikalier, en skøn Dag vel ogsaa Kullene osv.), dels fordi de har en kolossal tæt-sluttet Kapitalkraft og gennem denne vidtrækkende Forbindelser, er deres Indflydelse uden Tvivl overordentlig stor, og ikke mindst deres Indflydelse paa Udenrigs-politikken.

Kartelfolkene har saaledes ganske sikkert deres store Andel i det politiske Forstaelsesværk, der indlededes i Locarno (Loucheur var saaledes en af Hovedmændene), det Værk, hvis væsentligste Betydning skulde ligge i at sikre Fred og Forstaelse mellem Tyskland og dets vestlige Naboer, altsaa i Realiteten en politisk Bekræftelse paa de industrielle Forbindelser mellem disse Parter. Det er rimeligvis endnu saadan, at store Dele af det tyske Folk drømmer om Revanche overfor Frankrig (Elsass en Gang til); men de ledende Finans- og Kartelkredse ønsker næppe en ny stor Udmattelseskrig vestpaa, dertil var den sidste en altfor daarlig Geschæft. Og da Junkernes politiske Magt er brudt i Tyskland, og da endvidere Socialdemokratiet i denne Henseende arbejder i samme Retning som Erhvervslivets Spidser, er der virkelig mere Udsigt til varig Fred ved Rhinen end nogensinde før i Historien. Tyskland har desuden andre langt større Opgaver at anvende sine Kræfter paa (mod Øst og Sydøst).

Bortset fra denne Forstaelses-politik vestpaa frembyder de europæiske Forhold et alt andet end harmonisk Billede; en Mængde vigtige Spørgsmaal venter stadig paa deres Løsning. Et saadant uløst Spørgsmaal er Forholdet mellem Tyskland og Polen, ikke mindst det der drejer sig om den saakaldte Korridor, der skærer Tyskland over i to Dele; men ogsaa Forholdene i de tysk-polske Grænse-lande indeholder Konfliktstof. Et andet uløst Spørgsmaal er det østrigske; Østrig er som bekendt, hvad man kunde kalde en invalid Stat, alligevel maa Landet ikke slutte sig til Tyskland, hvorved dets Næringsliv kunde faa en mere normal Funktion.

Men betydningsfuldere end alle disse Problemer er det maaske, at der udenfor Kontinentet ligger en Magt, som paa en Maade hører til Europa, men som alligevel danner

en Verden helt for sig selv, nemlig England. Den Modsatning, der er mellem England og Kontinentet, er desuden i visse Henseender i Færd med at uddybes; dette er nemlig en simpel Folge af, at medens Tyskland, Kontinentets førende industrielle Stat, med største Energi omformer sit økonomiske Apparat efter den moderne Tid, staar den industrielle Udvikling i England i Stampe paa mange betydningsfulde Omraader. Slige Omstændigheder maa naturligvis ændre de økonomiske Balanceforhold mellem de to Nationer, selv om de i stor Udstrækning arbejder paa forskellige Felter i Verden.

England har i det væsentlige holdt sig fra at anvende slige Metoder, som man paa Kontinentet har fundet nødvendige for at komme ud af Krisen, altsaa Protektionisme, Kartellering, internationale Koncerner etc. Men Resultatet er, at medens Tyskland allerede er ude af Krisen, er de industrielle Forhold i England stadig meget daarligere. Adskillige Gange har saavel Englænderne selv som udenlandske lagtagere af britisk Forretningsliv bedømt Landets Fremtidsudsigter altfor optimistisk; Forventningerne om bedre Tider er indtil nu i det væsentlige blevet skuffet, Depressionsperioden fortsættes Aar ud Aar ind, og med visse Mellemrum sker der endogsaa Begivenheder som gør Depressionen akut og ondartet (i Fjor Kullockouten, nu den kinesiske Revolution osv.).

Den engelske Forretningsverdens Optimisme trods alt hænger formodentlig sammen med visse Egenskaber, der ligger den fortrinlig udrustede britiske Race i i Blodet, men vel ogsaa med Aarhundreders Erfaring for, at England klarer sig gennem enhver Modgang, og Fornemmelser af at dets Kolonirige og Verdensmarkedet rummer ubegrænsede Muligheder; man regner med, at naar Købekraften atter tiltager rundt omkring i Verden, vil der ogsaa tilfælde England en passende Andel i den voksende Omsætning.

Dette vil muligvis slaa til. Ikke desto mindre er det en Kendsgerning, at man i England, Traditionens Land, først langsomt maa vende sig til den Tanke, at et Lands økonomiske Maskineri og Organisation ikke for alle Tider kan forblive uforandret; visse Bedrifter, der har haft Sukces i Aar-tier, er dømt til Undergang. For England har Forholdene udviklet sig derhen, at netop en stor Del af

de Industrigrene, hvoraf en Hovedpart af dets Arbejdere lever, nemlig Sverindustrien og Bomuldsindustrien, for Tiden er særdeles haardt ramt af Modgang. Da Omlægningen af Bedrifterne efter moderne Metoder for det meste bliver forhalet eller forsenet, trækkes Depressionstiden i Langdrag. Efterhaanden begynder man at indse, at et højindustrielt Land som England mere og mere maa overlade det grovere Arbejde til de Lande, der staar i Industrialismens Begyndelse, og lægge Hovedvægten paa højt forædlede Produkter samt paa Handels-, Finans- og Organiseringsforretning. Herigennem vil det maaske være muligt at bringe Rentabiliteten i Orden for en Mængde Foretagender, men det løser ikke det svære Problem: at skaffe Arbejde til de mange ledige Folk. De store Rigidomme, som ude fra strømmer til England, forbliver i Hovedsagen udenfor den Sphære, hvor Hovedmassen af Industriebedrifter fortjener deres Brød.

Kun den stadig ventede Udvikelse af Verdensomsætningen i Forbindelse med en rettidig Omlægning af Bedrifterne vil kunne bringe en Lettelse paa Arbejdsmarkedet; men ikke en Gang Kulminedriften, for hvilken der dog var udarbejdet et stort Reformprogram, har taget fat paa Omlægningen. Resultatet er derfor, at den Forbedring i Verdenskonjunkturene, der er i sin Vorden, saa at sige gaar den engelske Industris Næse forbi, og væsentlig udnyttes af Englands ny Konkurrenter Amerika og Japan og ikke mindst af dets gamle Konkurrent Tyskland.

I tyske Bladkorrespondenters Beretninger fra London kan man fra Tid til anden læse om de Naalestil, som engelske Forretningskredse søger at give de tyske, f. Eks. ved at sege at udelukke tyske Varer fra britiske Udstillinger osv., siden man i England er blevet klar over, at det første Skridt: Tysklands Rekonstruktion, med Nødvendighed maa blive fulgt af det andet: Generoberingen af Pladsen paa Verdensmarkedet. I Følelsen af, at Tyskland i denne begyndende Væddestrid er paa den sikre Side, tilføjer Korrespondenterne da Bemærkninger som f. Eks.: »Vi vil overleve dette og meget andet«.

I Virkeligheden nærmer Udviklingen sig mere og mere en Tilstand svarende til den for Verdenskrigens Udbrud, nemlig den stærke forretningsmæssige Rivalitet mellem den tyske og engelske Nation. Dengang førte Rivaliteten ud i en Krig, men dette vil næppe nu blive Tilfældet. I Øjeblikket har dette selvfølgelig ingen Aktualitet, fordi Tyskland militært er saa langt underlegent. Men mon ikke Kapitalens Re-

presentanter i de to Lande nu er indstillet paa — ligesom Arbejderne allerede længe har været det — at det vanvittige militære Eksperiment af 1914—18 ingensinde mere skal gentages; dertil var det en altfor daarlig Geschæft for begge Parter.

Man er i hvert Fald klar over, at ganske vist er de to Nationer Konkurrenter mange Steder, men samtidig store Kunder hos hinanden, med andre Ord at ene Lands økonomiske Trivsel er til Gavn for det andet. Og under alle Omstændigheder har man bitre Erfaringer for, at en Krig mellem dem blot medfører, at en tredje Nation benytter Lejligheden til at tage Kunder fra dem begge.

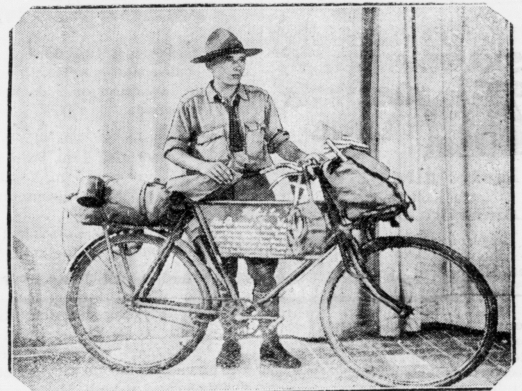
Tyskerne, der nu staar ved Afslutningen af Depressionsperioden — tidligere end noget andet europæisk Land, i hvert Fald kun med Undtagelse af Sverige og Schweiz — har i Øjeblikket let ved at lide overlegent paa Englændernes industrielle Staaen-2-Stampe; det ligger iøvrigt nær at tro, at de Midler Tyskerne har benyttet for at komme gennem Krisen (altsaa Rationalisering, Koncentrering, stærk Reduktion af Levefoden etc.)

lettere lader sig anvende i et gen-nemdisciplineret Folk som det tyske end i det britiske. Men maaske vil Englænderne en skøn Dag have arbejdet sig ud af Depressionen, omend ved andre Midler, f. Eks. ved som før nævnt at lægge Vægt paa Kvalitetsvarer.

Sker dette, da er det paa den anden Side klart, at England — ligesom Danmark — først kan vente at komme ud af de daarligere økonomiske Vilkaar et Stykke Tid senere end de Lande, der lægger sig efter at sælge det billigste billige; thi de store fattige Befolkningssmassers Købekraft strækker kun til overfor saadanne meget billige Varer; ja man kan sige at disse Befolkningssmassers Købekraft først skabes i det Øjeblik saadanne billige Varer bliver tilbudt dem. Og først naar der saaledes er skabt en vis Købekraft hos de store Befolkningsskredse, faar Mellemstand, Overklasse og offentlige Institutioner Midler til at købe Kvalitetsvarer, og først fra det Tidspunkt indtræder der bedre Tider for de Nationer, som lægger Vægt paa at producere saadanne Kvalitetsvarer.

Verdens længste Landevejsløb.

Den svenske Konkurrent snød Danskøren K. Thorenfeldt.

Kaj Thorenfeldt, fotograferet til "Chicago News".

Fra New York skriver Kaj Thorenfeldt:

»Verdens længste Cykeløb nærmer sig sin Afslutning.« — saadan skriver de amerikanske Blade angaaende min Cykeltur Verden rundt. Jeg tror i al Beskedenhed, at Amerikanerne har Ret, da ingen anden Verdenscyklist har kørt gennem hollandsk Indien, Australien og Sydamerika. Denne Strækning gav 8 Maaneders ekstra Kørsel. Havde jeg fulgt Svenskerne's Route, vilde jeg være i Danmark for et halvt Aar siden eller omkring 1. Januar 1927. Svenskerne kørte gennem en stor Del af den amerikanske Ørken med Toget for at komme ind i Salt Lake City, Utah, og paa en eller anden underfuld Maade kom han ogsaa udenom mig fra Chicago til New York. En Undersøgelse af Svenskerens Dagbog om Bevismateriale vilde utvivlsomt være højst interessant. Svenskeren paa-staar at have kørt 27,000 engelske Mil, 43,200 Km. Det har han ikke kørt paa Cykle. Min Distance er 25,830 Km. til New York, men ialt maaler den Strækning, jeg har kørt, 62,281 Km. mod Svenskerens 43,200. Fra England vil blive telegraferet om min Ankomst til København, antagelig omkring den 1. Oktober.

Givt ud af socialdemokratiske foglum.
Bladstyrari: M. S. Viðstein.
Prentsmidja »Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

— Da vil jeg rejse som Ud-sending fra en Modforeretning. Jeg har en Veninde, som netop har startet en ny Forretning, og jeg laaner en 5—6 Hatte af hende og tager med mig. Jeg gør hende desuden en Tjeneste, for jeg kan maaske faa Afset-ning paa en eller to.

— Det var ikke nogen dum Idé, sagde Chefen efter et Øjebliks Betænkning, og hermed var Sagen afgjort.

Næste Dag kom der Telegram om, at den Person, som kom fra Modforeretningen, skulde blive hentet paa Clone Station af en rød Automobil Klokken 12 Middag.

Miss Raven sad vel installeret med sine mange brogede Hatte-sker, alle mærket med Firma-mærket »Betty«, i Morgentøget og saa ud af Vinduet paa Folk som fo'r forbi. Hun fik Øje

paa en høj, smuk Mand med et aristokratisk Udseende, som slentrede op og ned paa Perro-nen. Just da Toget begyndte at gaa, entrede han den Vogn, hvori hun sad. Han gik forbi

ude i Korridoren og sendte gennem Vinduet et Blik ind paa hende og hendes Hatte-sker.

Hun vidste, hun havde set den unge Mand før. Hun havde

modt ham flere Gange paa Vej til og fra Kontoret, og hver Gang havde han set saa under-lig kendt paa hende. Mon hun havde truffet ham i de gode, gamle Dage, før hun havde be-

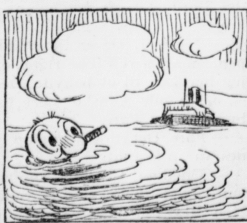
gundt at slide Kontorfrakken paa et Bal eller i et Sel-skab?

(Fortsættes).

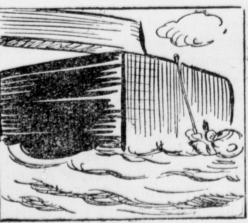
I SUNDSVOMNINGENS TID.

Vor Ven, Jens Amager, vilde ogsaa svømme over Sundet og sætte ny Rekord. Han startede fra Havnen i Malmø

svømmede saa en halv Kilometer ud og blev saa roligt liggende i Vand-skorpen til han saa Malmø-færgen komme ud af Havnen.

Saa hængte han sig fast i et Tov, der hængte ned fra Færgens Agler-ende og lod sig bugseres ad Køben-havn til.

Lidt udenfor København slap han Tovet og svømmede det sidste Lille Stykke. Jubel! Stor Modtagelse Ny Rekord!